

Pihaus

Töölön Sinisten Lippukunta-lehti

LAPINVAELLUS 2005

PIHAUS
TöS:n lippukuntalehti
Vaellusnumero
Heinäkuussa 2005

Julkaisija:
Töölön Siniset ry.
Töölönkatu 34
00260 HELSINKI

Päätoimittaja:
Tapio Levä

Toimitussihteeri:
Martti Koivisto

Toimituskunta:
Ralf Baumann
Juho Häme
Juhana Joensuu
Martti Kyyrö
Olli Mattila

Talous:
Sampo Pankki 800020-37030755

Kuvat:
Martti Koivisto
Tapio Levä

Painopaikka:
Nuorisosiainkeskus

Painos:
100 kappaletta

Pihaus TöSilaisten
pää-äänenkannattaja
jo vuodesta 1949 alkaen.

Pihauksen osittainenkin
lainaaminen ilman lupaa
on ehdottomasti kiellettyä.

Ping!

Ja niin syntyi idea tähänkin lehteen. Tämä tapahtui linja-automatkalla Rovaniemeltä Ivaloon, kun jo väsyneet reissaajat alkoivat ottaamaan nokosia. Parhaat partiomuistoni ovat kaikki erityyppisiltä vaelluksilta ja mielestäni tämä reissu onkin ansaitseva oman lehtensä.

Juttuja Pihausta varten on jo kerääntynyt pitkin vuotta, joten tämän lisäksi ilmestynee vielä perinteisempikin Pihaus syksyllä. Pihauksen tekeminen, vaikka onkin kovin hauskaa, ei ole aina kovin helppoa. Pihaukset joita olemme tällä kokoonpanolla tehneet, ovat olleet erittäin hyviä, mutta ilmestyneet taas kovin epäsäännöllisesti. Tärkeintä on saada parhaat muistot säilymään jälkipolville.

Pihaus tehdään, niin kuin muutkin hommat TöSissä, talkoovoimin. Juttuja kirjoittavat ja kuvia ottavat reissussa olleet ja taittaminen tapahtuu muutaman johtajan kesken. Hankalin homma on tähän asti ollut saada jutut toimitukseen asti. Niinpä tänä syksynä kokeilemme, kuinka jokainen teistä tösiläisistä pystyisi vaikuttamaan Pihauksen sisältöön. Ensimmäinen vaihe on lehdentekoon tutustuminen vartio- ja sudenpentutoiminnassa. Taitaa jo jännittää, eikö vain?

Martti Koivisto

Sisällys:

1. Kansi
Kuvassa Olli Mattila, Kuvaaja Martti Koivisto
2. Toimituksen palsta ja sisällys
3. Pääkirjoitus
- 4.-11. Sunnuntai - Torstai
12. UKK:n kansallispuiston kartta
- 14.-19. Perjantai - Maanantai
20. Tösiäsiaa
Ruuanlaitto ja varusteet vaelluksella
22. Urho Kekkosen kansallispuisto
24. Takakansi

Kävelyä, kävelyä...

Mitä hauskaa on lähteä kauas erämaahan kävelemään pitkiä matkoja, raskaat kantamukset mukanaan? Kävelijä tuskin ehtii katsella maisemiakaan, sillä kivikkoiset polut vaativat jatkuvan huomionsa. On edettävä paikasta A paikkaan B, mahdollisimman ripeästi että pysyttäisiin suunnitelmassa. Silloin tällöin pikainen tauko tai ruoanlaittotuokio, jotta taas jaksaisi edetä entiseen tahtiin.

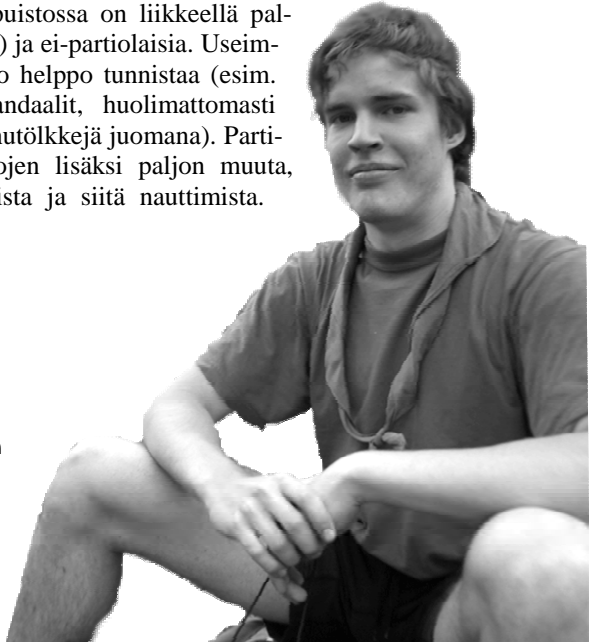
TöSin veljet kävelevät jonossa, ripeästi, omissa ajatuksissaan miltei puhumatta sanaakaan toisilleen. He saattavat edetä kokonaisen päivän törmäämättä yhteenkään ihmiseen. Aurinko porottaa ja hiki pisaroi maahan. Tätä he ovat tulleet etsimään, tuhannen kilometrin juna- ja bussimatkan päästä, kännykkäyhteysien ulottumattomista. Luonnonrauhaa, ainutlaatuisia puhtaita maisemia, hikeä, kyyneliä ja rakkoja. Jotain, mitä Helsingistä ei löydä: stressinpoistoa ja pakoa arjesta.

TöSi toteutti tänä kesänä jo pitkään suunnitteilla olleen johtajien vaellusmatkan, jonka kohteeksi valittiin Urho Kekkosen Kansallispuisto Suomen Lapissa. Matkaan lähtivät Martti Kyyrö, Martti Koivisto, Tapio Levä, Ralf Baumann, Olli Mattila, Juho Häme ja allekirjoittanut. Kukaan meistä, Ollia lukuun ottamatta, ei ollut koskaan tehnyt mitään vastaavaa. Selvisimme suureksi osaksi omin neuvoin, mutta saimme loistavia neuvoja ja varusteita lainaksi vaelluksen saloihin paremmin perehtyneiltä, suuret kiitokset siitä heille.

Kesän vaellus oli niitä tapahtumia, joissa pääsi hyödyntämään käytännössä partiossa opittuja taitoja, joista hyödyllisimmäksi osoittautuivat kävely- ja rinkankantotaidot. UKK-kansallispuistossa on liikkeellä paljon partiolaisia (nykyisiä tai entisiä) ja ei-partiolaisia. Useimmat viimeksi mainituista on melko helppo tunnistaa (esim. nuotionsytytys, kävelykenkinä sandaalit, huolimattomasti pakattu rinkka tai kaupan tuoremehutölkkejä juomana). Partiossa oppii varsinaisten partiotaitojen lisäksi paljon muuta, muun muassa luonnossa liikkumista ja siitä nauttimista. Nekin ovat taitolajeja.

Juhana

Lapinvaellus oli Juhanan PJ-kurssin lopputyö.

Sunnuntai 12.6. - maanantai 13.6.

Juhanan taidonnäyte kahlauksen saloista perässä tulijoille.

”Eihän nyt kukaan tämän väristä rinkkaa uutena osta!”

Innostusta täynnä oleva ja kokeiltiin saada Juhon luojoukkomme kokoontui pumaan isän ”vuonna nakki” sunnuntaina kololle. kirpputorilta ostamasta leporukalla jaettiin yhteiset gendaarisesta, oranssista tavarat, pohdiskeltiin reittiä rinkasta. Muiden epäilyistä

huolimatta Juhon pitäytyi omassa rinkassaan todeten vain juhomaiseen tyyliin: ”Eihän nyt kukaan tämän väristä rinkkaa uutena osta!”

Helsinki-Rovaniemi-väli sujui rattoisasti yöjunan makuuvaunuissa. Kolmen hengen loossissa ei tilalla juhlistu, mutta uni tuli silmään junan puksuttaessa eteenpäin. Rovaniemeltä matka jatkui bussilla Ivaloon, jossa oli liki kolmen tunnin vaihto-aika. Tauko käytettiin lounastamiseen Anja’s pizzassa ja viimeisten ruokatarpeiden hankintaan paikallisesta S-marketista. Ja tulihan siinä frisbeetäkin heiteltyä.

Ivalo-Rajajooseppi-etappi oli mielenkiintoinen kokemus. Olli varoitteli kokeneena Rajajoosepin kävijänä ”Sputnikista”, valkoisesta pakettiautosta, jolla matka kuulema tehtäisiin. Tästä huolimatta järkytys oli melkoinen, kun parhaat päivänsä nähnyt paku kurvasi linja-autoasemalle. Siinä oli nippa-nappa tilaa meille rinkkoinemme, ja mukaan piti maaduttaa neljä muuta-kin matkustajaa. Kuski oli umpivenäläinen, nahkatakkinen äijä, jonka kielipalettiin mahtui vain venäjä. Erään venäläisen matkustajan avustuksella saimme selvitettyä kuskille määränpäämme ja Sputnik pääsi matkaan. Venäläinen poppi raikui stereo-

Sputnik tarjosi autenttista yhteishengen tunnelmaa

ista, nopeusmittari oli simah-
tanut aikapäiviä sitten ja
alamäet mentiin vapaalla.
Joukkomme astui kuitenkin
ehjänä ulos Rajajoosepin
rajavartioaseman kohdalla.

Illan tavoitteena oli Paha-
ojan seutu. Taival taittui
joutuisasti Luttojoelle asti,
missä oli tiedossa ensimmäi-
nen ylitys. Ivalon luontokes-
kuksesta neuvotulla ylitys-
paikalla oli kuitenkin liian
kova virtaus ja lukuisista
kahluuyrityksistä huolimatta
jouduimme tyytymään ui-
misvaihtoehtoon. Kaikista
muista vaelluksen aikana
kohtaamistamme joista poi-
keten Lutto oli varsin läm-
min ja ylitys mieluisa. Va-

rusteetkin pysyivät pääosin
kuivina. Ainoastaan Juhon
ilman Minigrip-pussia ollut
vessapaperirulla kärsi suu-
rempia kosteusvaurioita.

Eteneminen jatkui Suo-
mujokea seurailten ja sopi-
vaa ylityspaikkaa etsien. Joki
oli kuitenkin alkukesästä niin
runsasvetinen ja kylmä, että
ylitys päätettiin jättää seuraa-
vaan päivään. Yöpaikaksi
valittiin Suomen pohjoisran-
nalla sijaitseva upouusi puu-
laavu. Ilta sujui maittavasta
ruuasta ja upeasta maisemas-
ta nauttien.

Tapio

Tapio ylläpitämässä virettä.

Tiistai 14.6.

Yksi pussi kuivattuja marjoja myöhemmin...

Rämps rämps, ja kaikki hujautivat yli jääkylmän virran Baden-Powellin oppeja muistaen.

Heräsin Martti Kyyrön polttopuuntekosesioihin. Krooh-pyyh. Hetki silmät kiinni makaamista. Tapion kännykän hulvaton sambatyylinen herätysmusiikki pärähtää käyntiin. Revin itseni ylös ja laitan vettä tulemaan. Kyllä se päivä siitä käyntiin lähtee.

Yön nukuimme hyvin. Suomujoen rannalla sijaitseva puulaavu oli oiva paikka yöpyä. Hetki aamutoimien

välissä käytettiin päivän reitin suunnitteluun. Aikaisempana päivänä oli käyty keskustelua Suomujoen ylittämistä (taas jätesäkkien kera) yöpymispaikan kohdalta, mutta siitä kuitenkin päätettiin luopua. Jonkun vilustuminen näin retken alkuvaiheilla ei olisi suotavaa. Päätimme siis kärsiä päivämakaamme hieman kiertoa ja ylittää Suomujoki Aittajärven kahlaamalla. Joka tapauksessa tähtäimessä oli olla

illalla Sarviojan Autiotuvala.

Noin kaksi ja puoli tuntia, kaksi taukoa, yksi mykäliljan aloitus (Juho) ja yksi pussi kuivattuja Rainbown "fantasy"-marjoja myöhemmin olimme kahlauspaijalla. Hiki vielä hatussa jäimme kaikki tuijottamaan vieraan näköistä riippuvaa vajeria. "Mitä jos vaikka tasapainotellaan tosta yli ni ei tarttis kastella paikkoja", joku letkauttaa. Kukin tyyllillään.

Tiistai oli kävelymatkaltaan rankin.

Vesi on jääkylmää, sulanutta lunta suoraan tuntureilta. Paljoakaan mukisematta luovumme housuista ja lähdemme pienemmissä ryhmissä rämpimään. Vesi roiskuu. Jalat muuttuvat ensimmäisen viiden metrin jälkeen täysin tunnottomiksi. Rämps rämps. Hujauksessa kaikki ovat yli. Vajjerin köysilenkeistä oli suuri hyöty.

Lounasta syömmme kahlaamon läheisellä nuotiopaikalla. Lohinen muusi on mennessä. Ihan menevää ruokaa. Vain tunti ja neljäkymmentä minuuttia Juhon mykkäliljan aloittamisesta Juhu tulee kovaan ääneen tiedustelemaan Ralfilta, onko maasta löytynyt muumilimsapullo hänen. Liljayritys kuitataan nopeasti yhdellä jos toisellaikin sarkastisella kommentilla. Kyllä se taitaa niin olla, että kaikkien pitäisi sitä samaan aikaan suorittaa.

Nuotiopaikalta matka jatkuu Maantiekurunoojaa seurailevaa polkua pitkin kohti Sarviojaa. Aurinko paistaa korkealta. Tamp-

paamme hieman kosteaa polkua kovaan tahtiin. Kenellä olikaan se tapaaminen siellä Sarviojassa? Ei kai kenelläkään. Silti etenemme kovaa tahtia. Ei kukaan nyt tänne lepäämään tullut. Polku johtaa Sotapään ja Kuotuttipään vaarojen välistä kiertäen Kaarnepään tunturin. Juhu ottaa matkan varrella 360° panoraamakuvia. Saavumme väsyneinä Sarviojaan.

Ehkä suurimmaksi osaksi

Viimeinen aamupuuro, jolloin Ollilla oli lasit vielä tallella.

juuri tämän väsymyksen ansiosta allekirjoittanut (muutaman käsittämättömän nolon käänteen kautta) onnistuu hukkaamaan silmälasinsa autiotuvan vierestä kulkevaan Sarvijokeen. Sinne meni. Kevyet muovikehykset imeytyvät kovaan virtaan ja mitä luultavimmin päätyvät Luttojoen kautta Venäjälle. Vaelluksen loput 70km eivät näytä kovin luopaavilta. Sumeilta oikeastaan. Tarmolla (ja särkylääkkeellä) mennään kuitenkin eteenpäin. Ei Lapissa mitään nähtävää ikinä ole ollutkaan.

Päivän kuljetuksi matkaksi kertyy sellaiset 26km. Retken pisin päivä, ja onneksi ainoa jonka aikana suoritettiin mykkäliljaa ja hukattiin silmälasiaja.

Olli

Keskiviikko 15.6

Raskaan päivän jälkeen raskas aamu, mutta virkuimmat laittavat jo puuroa unisimmille. Autiotuvassa riittää muitakin retkeilijöitä, jotka heti toivottavat hyvät huomenet. Aamu onkin hyvä.

Suurin osa luonnonpuiston muista matkaajista oli kokeneita ja hyväntuulisia aikuisia ihmisiä. Jutellessa muiden matkaajien kanssa piti aina varautua vastaamaan siihen mistä tulee ja minne ollaan menossa. Kohтелиasta oli myös kysyä itse. Kerrottaessa määränpään olevan Paratiisikuru sai vastaukseksi iloisia ja hyväksyviä ilmeitä. Moni olikin jo ollut siellä edellisenä päivänä tai sitten aikaisemmalla reissulla.

Hiljalleen kun saimme aamupalat syötyä ja itsemme kasaan, lähdimme reippaasti päivän etappia päin. Määränpää alkoiikin jo jännittämään. Mielessä pyöri kuvaukset Eedenistä ja lumotuista metsistä. Sekään ei huolettaanut vaikka kerrottiin, että vielä tähän aikaan vuodesta Paratiisikuru on karu ja kukan, kuitenkin näkemisen arvoinen.

Matkan aikana vaaroilla rupesikin näkymään enemmän lunta ja pulkkamäkeäkin makuualustan päällä tuli kokeiltua. Lumen heijastavaa vaikutusta käytettiin myös

Mistä tuutte, minne meette?

Ruuan jälkeen oli tärkeätä pitää lepoa, että ruuansulattaminen voi lähteä rauhassa käyntiin.

ruskettumisen tehostamiseksi. Matka kuruun taittui ripeästi puroja seuraillen ja sauvakävelijöitä bongatessa. Paratiisikuruun tultaessa ensimmäisenä vastaan tuli lammikko jota reunusti valtava lumivalli. Huilin jälkeen jatkoimme matkaa ihan Paratiisikuruun, jossa reippaimmat lähtivät kiipeilemään vielä suuremmalle lumivalille. Lumen määrästä tuli mieleen ikirouta, ainoana erona ettei se ollut. Vallin sisältä valunut vesi oli kylmää ja raikasta. Niin kirkasta ja makoisaa että kraanavesi jäi kakkoseksi. Kuulemma lumivallin sisällä oli myös pieni vesiputous.

Aikaa ei ollut hukattavana kuitenkaan koko päivää ja oli pakko jatkaa matkaa. Alkoi raastava kiipeäminen viereiselle Tunturille rinkko-

jen kanssa. Matka kesti pitkään ja taukoja oli monia. Välillä kuvitteli jo huipun olevan lähellä, kunnes huipun jälkeen näkyikin toinen huippu. Mutta huipulle päästiin.

Jalkojen tuuletusten jälkeen alkoi laskettelu toiselle puolelle. Kiipeämisen rankkuus sai alas menemisen tuntumaan lennolta ja lähes tauotta paukkasimme ruoka-

paikalle. Hiljalleen väsymys sai pitämään suut kiinni ja vauhti kiristyi, kun yöpaikka lähestyi. Vihdoinkin perillä. Upea järvi ja upea ranta. Mikä parasta pääsimme saunomaan ja kunnolla peseytymään.

Martti Koivisto

Torstai 16.6.

Välipäivä Sokostilla

Tätä päivää voisi kutsua välipäiväksi. Hieman kuin pääruoka, joka tulee maittavan alkupalan jälkeen. Tämä alkupala voi olla joku tietynlainen salaatti tai vaikkapa suussa sulava keitto, joka hivelee suuta ja jokaista olemassa olevaa makunystyrää. Tai se voi olla raastavaa suolakurkkua etikakastikkeessa. Tulikuumaa, joka polttaa suun punaiseksi ja sietämättömän araksi tulevalle viikolle. Se voi myös olla 60 kilometrin spurtti monen kymmenen kilon rinkat selässä.

Eli välipäivä oli tarpeen. Paitsi Juhon mielestä, koska se näyttäisi huonolta raportissa. Kukaan ei aivan ym-

märtänyt tätä raporttikäsitetä, kunhan välipäivä vain saataisiin näyttämään hyvältä siinä. Määränpääksi asetettiin Sokostin huippu. Eli palakakua. Sinne sitten lähdettiin, heti kun päästiin. Mara jäi alaleirille vartioimaan kamoja apinan raivolla ja muuten vain heiluttelemaan käsiä ja kokkailemaan maittavaa annosta, kun urhoollinen Team Sokosti tulisi takaisin.

Niinpä lähdimme matkaan. Joukko jakaantui kahteen ruokaryhmään. Ensimmäisessä oli allekirjoittanut, Olli ja Juho. Toisessa oli johtajamme Tapio, eiku siis Juhana ja sitten Martti "Ahmaiknee" Koivisto.

Meistä junioreista Juho otti ensimmäisen kantovuoron. Tasaista maata noin tunti. Kun sitten vihdoin pääsimme Sokostin juurelle, täytimme juomapullot ja keräsimme voimia suureen koitokseemme. Muuan Ralf sanoi voivansa kantaa rinkan Sokostin huipulle.

"Kun 6 pesusientä lähtee Sokostin huipulle, niin vettä todellakin tarvitaan."

Sitten lähdettiin kipuaan. (Onneksi otimme niin paljon vettä mukaan, huh huh, koska sitä vettä vain meni ja meni! Kun 6 pesusientä lähtee Sokostin huipulle, niin vettä todellakin tarvitaan.) Onneksi en joutunut kantamaan sitä vettä tur-

haan. Ainoa ongelma oli se, että kun vesivarastot kulkevat 50 metriä muita alempana, niin vettä ei hirveästi tule juotua. Apinan raivolla pääsin vaivalloisen matkan päätteeksi määränpäähämme. Siellä odotti 5 vuorikiipeilijää ihmettelemässä miten kipuaminen menikin niin loikoisasti. En yhtynyt mielipiteeseen. Anoin itselleni palkkioksi kuivattuja luumuja. En muuten tule syömään luumun luumua pariin kukauteen. Kuivattuja en puoleen vuoteen.

Koska Sokostin huipulla oli sopivasti linkkitorni, päätimme kokeilla, saisimmeko kenttää matkapuhelimiimme. Sonera rankaisi kaikkia paitsi Juhanaa. Muiden palkit olivat nolliissa, mutta Juhanan lasku kasvoi sopivassa määrin. Kirottuamme hetken Soneraa kaikki soittivat tärkeitä puheluita. Otimme pari viimeistä kuvaa ja palelimme vielä hetken. Olli otti rinkan tehtäväkseen. Vettä juotiin ennätyskellisen vähän.

Lähdimme alppikauriiden lailla laskeutumaan Sokostin pehmeän tasaista rinteitä. Nilkkani oli vähällä nyrjähtää noin 3 kertaa muuttaman hassun pienen kiven takia. Juho, Tapio ja Juhana posottivat alas täyttä höyryä, minä ja Martti kuvasimme maisemia keskellä ja puolisokea rinkkaropeltajamme Olli piti perää. Onneksi tuhannet pienet kivet, jotka saattoivat pettää jalan alla

Suurta hupia olivat shakin peluu ja vaatteiden kuivaaminen.

hetkellä minä hyvänsä, eivät olleet Ollille pelkkää harmaata massaa.

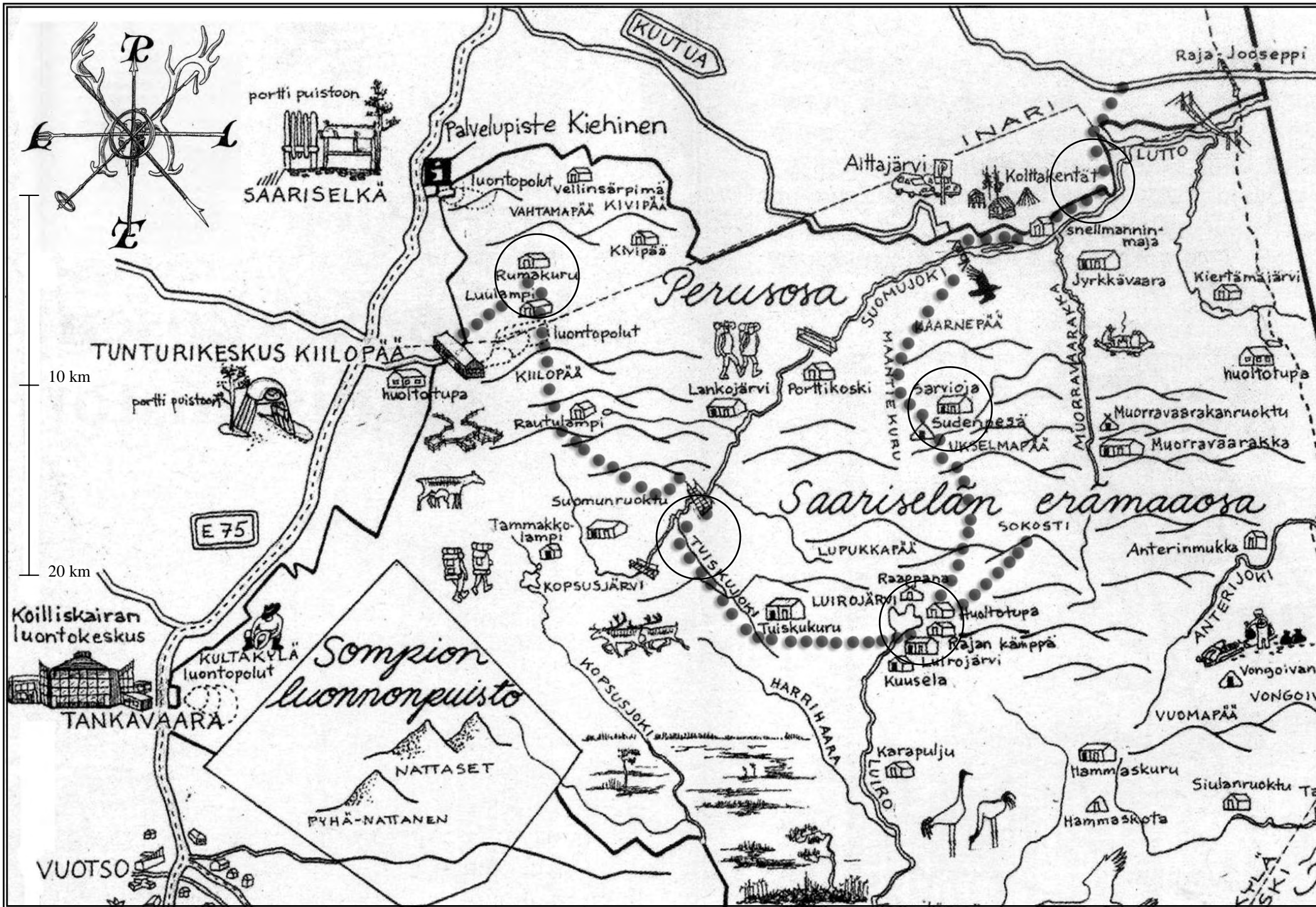
Päästyämme Basekämppiin pidimme pienen tauon. Vettä juotiin ja karttaa tutkitiin. Keskustelu taisi mennä taas hieman Stockmann Basementin tasolle. Jatkoimme tomerasti matkaa. Menomatka meni nolliat taulussa. Kesken kaiken Juhana muisti unohtaneensa serkkunsa tekemän pipon levähdyspaikalle. Hän pakitti ja me jatkoimme puoli tuntia.

Saavuimme alaleiriin hieman ajoissa. Päätin istah-

taa puun juurelle levähtämään. Haistaessani parin minuutin jälkeen vanhan virtsan hajun päätin kohteliaasti nousta ja jatkaa matkaani mökkiin. Söimme. Tapio ja Olli nukkuivat tunnin pari ja kaikki muut pelasivat pron ottein shakkia tai heittelivät pron ottein frisbeetä. Gross Martti omisti nappuloita. Saunoimme, puhuimme rovaniemeläiselle miehelle säästä ja joimme teetä, jonka kaikki pelkäsivät loppuvan kesken. Eihän meillä ollut mukana kuin vain vaivaiset 100 pussia Euroshopper-teetä. Kaiken tämän jälkeen nukuimmekin tupaamme ilmestyneestä dieselvetoisesta tukkisahasta. Kukaan ei luultavasti jäänyt paitsi tästä suuresta yleisömenestyksestä. Päivä loppui vihdoin saatuauni unta palloon.

Ralf

Perjantai 17.6.

Välipäivän, edellisen illan saunan, ovi auki nukutun yön ja toki aamupuuron vahvistamana lähtömme autiotuvalta tapahtui alle kahdessa tunnissa. Suuntana oli Luirajärven sijaan nyt Kiilopää, ja olo mitä mainioin, vaikka allekirjoittanut oli nähnyt painajaisia edellisenä yönä.

Ensimmäinen ylitys oli lähes välittömästi tupien ja saunan yhteydessä. Jääkylmää vettä riitti säären puoleenväliin. Matka jatkui maisemareittiä kahden tunturin välistä ja vielä kahden harmittoman puron ylitse kaiken kaikkiaan 8 kilometriä. Söimme lounasta autiotuvasa ”Antti Tuisku” -kurussa.

Päivän toinen osuus oli sekini 8 kilometriä pitkä. Kävely tapahtui joen vartta pitkin, harjun päällä. Aikeet

Vaikka Juholla riitti menohaluja, silti ansaittu taukokin maistui.

rakentaa donitsit ja kulkea niillä jäivät toteuttamatta. Kotakönkään puulaavulle saavuimme illan puolella.

- Tästä otetaan mallia, tällainen nuotiopaikka rakennetaan uudelle kämpälle, virkottiin.

Illalla söimme Lapin tapaa, joimme teetä ja pelasimme shakkia sekä korttia. Kastauduimme myös

viereisessä joessa.

Päivästä mainittakoon vielä, että näimme nyt ensimmäisen kerran kunnolla hyttysiä. Samoin teimme reissun ensimmäisen porohavainnon.

Juho

”Tästä otetaan mallia, tällainen nuotiopaikka rakennetaan uudelle kämpälle”

Lauantai 18.6.

Aamupalan jälkeen oli yhteiskuvan paikka Suomujoen kuuhujen päällä.

Kello vähän ja energiaa riittää.

Kotakönkään laavusta herättiin reippaina viimeiseen kokonaiseen vaelluspäivään. Puurot mahaan ja menoksi! Ralfin kypärän työhtöä seuraten pääsimmekin nopeasti parissa tunnissa Hikiojaa pitkin lounaspaikalle Rautulammelle. Koska alkuviikon nopeuden takia oli jäänyt lyhyemmät matkat viimeisille päiville, päätimme jäädä ”mamimaan” pariaksi tunniksi ruokalevolle. Ralf ja Olli jopa noudattivat partioihan-

teita ja kävivät hieromassa ystävyyttä tsekkiläisen opiskelijan kanssa, joka oli tullut yksin tutustumaan Lapin maisemiin.

”Hienoja paikannimiä täällä Lapissa.”

Suunnitellulle yöpymispaikalle Rautuvankaan olikin vain parin kilometrin matka lounaspaikalta, mutta saavuttuamme sille tajusimme, ettei se ollenkaan sovelnutun tarkoitukseemme. Nuotiopaikka lammen rannalla

vaarojen välissä olisi muuten ollut passeli, mutta lähistöllä ei ollut yhtään vyötäröä korkeampaa puuta. Lyhyen kartan tutkimisen ja palaverin jälkeen tulimme tulokseen, että koska kello oli vielä niin vähän ja energiaa riittää, tuplaamme päivämatkamme ja lähdemme Rumakuruun. Hienoja paikannimiä täällä Lapissa.

Lopputaival jatkuikin leppoisasti. Polut paranivat puiston perusosassa ja viimeinen vesistönylitys oli pelkillä kivillä hyppimistä.

Rumakurussa kuului varoa lumivyöryjä.

Lits läts ja puron yli!

Viimeiset viitisen kilometriä olivat jo melkein pelkästään sunnuntaikävelijöille tarkoitettuja pitkospuuta. Rumakurulle päästyämme söimme ja Tapsa, Koivisto ja Juhana lähtivät tutkimaan, onko kuru nimensä veroinen. Pa-

Martti Kyyrö

Talven lumista Rautulampeen laskenut vesi oli kirkasta ja raikasta, toisin sanoen kylmää.

Sunnuntai 19.6. - maanantai 20.6.

Aamalla herättiin hyvissä ajoin, syötiin puurot (lopuilla puolukoilla maustettuna) ja lähdettiin matkaan Rumakurun erähotellista. Rinkat tuntuivat jo uskomattoman kevyiltä, sunnuntain aamupuuro oli viimeinen mukanamme kantama ruoka.

Edessä oli opasteiden mukaan vaivaiset 7 km matkaa Kiilopään turistiryseen, jossa meitä odottaisi maukas ateria paikan edullisimmasta ravintolasta. Puolessavälissä matkaa pidimme pitkähkön tauon, jotta matka tuntuisi edes hiukan pitemmältä. Jo ennen puoltapäivää saavuttiin Kiilopäälle, eräälle nuotiopaikalle pelaamaan korttia aikamme kuluksi.

Nuotiopaikalta näimme suuren lauman poroja, jotka juoksivat aivan nenämme edestä. Samoin bongasimme ihmisiä (matkallamme niin ikään harvinainen näky),

jotka vaelsivat sankoin joukoin metsäretkelle puron toiselle puolelle 50 metrin päähän hotelleistaan.

Söimme paikallisessa pikaruokaravintolassa ja vietimme pari tuntia aikaa ulkona odottamassa 14.30 lähtevää kyytiämme heitellen frisbeetä ja ihailien ohi käveleviä tyttöjä (niitäkään ei viikkoon oltu nähty).

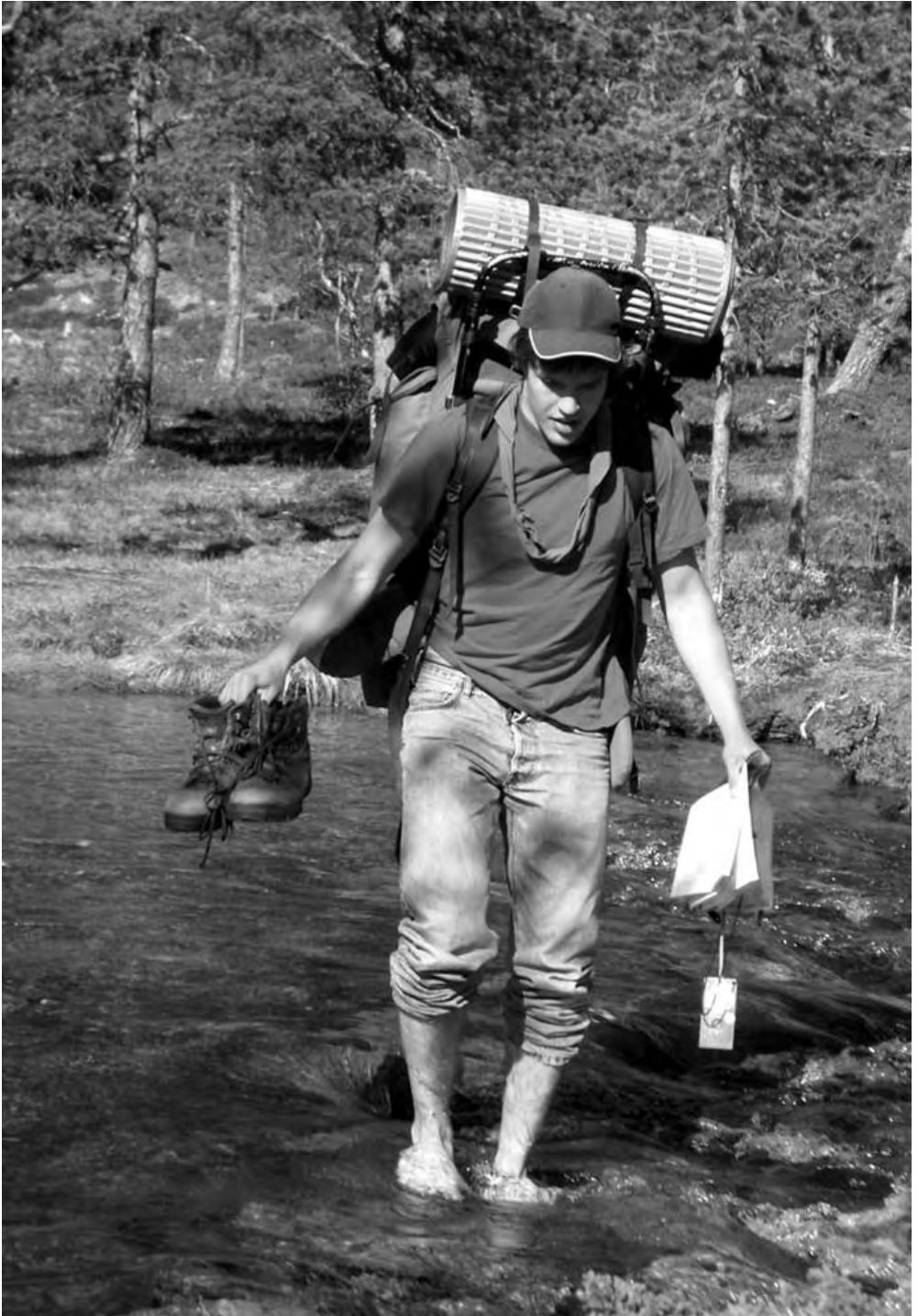
Melkeinpä jokainen nukkui matkan Sodankylään, jonka K-Marketin ostimme lähestulkoon tyhjäksi kaikesta herkusta. Matka jatkui

Rovaniemelle, jossa maailmanmatkaja Ralf jäi lentokentälle ehtiäkseen Helsingistä seuraavana aamuna lähtevään Sveitsin koneeseen. Vaihdoimme Oulun bussiin, koska osuudella sattui juuri silloin olemaan rata-työt käynnissä. Päästyämme vihdoin junaan söimme eväät ja pelasimme vähän korttia, jonka jälkeen menimme nukkumaan.

Juna saapui kello seitsemän Helsinkiin. Vaikka takana oli ikimuistoinen vaellus, joka tuskin olisi voinut onnistua paremmin ainakaan olosuhteiden osalta, odotimme jo kaikki pääsyä mukaviin nykyaikaisiin koteihimme suihkuineen ja jääkaappeineen. Henkisesti puhdistuneina ja fyysisesti ennätysellisen likaisina lähdimme kukin hiljaa kävelemään eri suuntiin asemalta.

Juhana

Vaellusruoka

Onnistuneen vaelluksen syntymiseen auttaa maukas ruoka. Lyhytkään retki ilman eväitä ei tunnu kunnan retkeltä. Ruokailu on tärkeää jo jaksamisenkin kannalta, mutta samalla se on myös ohjelmanumero.

Retkiruoan laittaminen on mukavaa puuhaa ja lopputulos voi olla nautinto. Uusien makujen kokeileminen palkitsee eikä valmisruoka ole kuin yksi vaihtoehto. Retkeittimellä tai keittokatoksessa pystyy kokkaamaan monipuolisen aterian.

Hyvä retkiruoka on ravitsevaa ja maukasta. Repussa tai rinkassa kannettavan ruoan tulee olla kevyttä ja vähän tilaa vievää, mutta sitä pitää olla riittävästi, jotta energiaa riittää liikkumiseen. Tasainen ruokailurytmi pitää voinnin hyvänä.

Vaelluksen ruokalista

Ruokavaliomme koostui perinteisestä, hiilihydraattipitoisesta ravinnosta. Pääosassa olivat pasta ja riisi erittäin energiatehokkaina raaka-aineina. Vältimme retkeilyyn suunniteltuja energiageelejä ja -patukoita niiden hintavuuden painon sekä tilan takia. Samoin säästimme kustannuksissa, kun kuivasimme itse ruokamme, emmekä käyttäneet valmiita Blå Band -pussukoita. Näin ollen opimme myös itse uutta ja ruokalistalla näkyi partiohenkisyys. Makua ja pirteyttä ruokiin toivat mausteet, jotka ovatkin maukkaan retkiruoan a ja o. Mausteita valitessa kannattaa tosin selvittää maustepippurin ja pippurisekoituksen ero.

Maanantai

Lounas

Pizza Ivalossa

Päivällinen

Jauhelihapasta; 1200 g jauhelihaa, sulatejuusto 400 g, 1000 g pastaa

Tiistai

Lounas

Lohinen muusi; 7*200 g lohisäilyke, perunamuusia, kermaa, 500 g suppilovahveroita

Päivällinen

Kanapasta; 1200 g kanaa, 1000 g pastaa, sulatejuusto 400 g, Curry-

kastike

Keskiviikko

Lounas Italianpata; Pussit, 1200 g kanaa, 1200 g jauhelihaa
Päivällinen Riisikanasoosi; Pikariisiä 7 annosta, kermaa, currya

Torstai

Lounas Meksikon-pata; Pussit, 1200 g jauhelihaa
Päivällinen Tonnikalakastike; Tonnikalaa 1000 g, tomaattipyree, 3 sipulia

Perjantai

Lounas Nuudelitonnikala; Nuudeleita 7 pkt, tonnikalaa 1000 g, hernemaissipaprikaa
Päivällinen Lapin tapaan; Perunamuusia, 1200 g poroa, 3 sipulia, 300 g Puulukoita

Lauantai

Lounas Havaijin-pata; Pussit, 1200 g jauhelihaa
Päivällinen Risotto; Pikariisiä 7 annosta, 1200 g jauhelihaa 500 g hernemaissipaprikaa, 500 g suppilovahveroita, currya

Sunnuntai

Lounas Kiilopään motellin pikaruoka
Päivällinen Eväät junassa

Kuivatus

Liha keitetään jotta ylimääräinen rasva lähtisi pois ja paistetaan mureaksi ilman lisärasvaa. Levitä tuoret kasvikset tai kypsä, pieneksi murennettu liha leivinpaperin päälle pellille väljästi ja kuivaa uunissa 50-60 °C yön yli. Kuivatut elintarvikkeet pidetään kuumassa vedessä (termospullossa) muutaman tunnin ennen ruoanlaittoa.

Hygienia

Pitkällä reissulla kaukana sivistyksestä hygieniasta tulee pitää huolta erityisen tarkasti. Kymmenien kilometrien päässä lähimmästä terveyskeskuksesta kun ei ole varaa sairastua turhaan. Ruokatarvikkeiden kuivaamisella pystyimme välttämään kuumuuden aiheuttaman pilaantumisen. Astioista pidettiin hyvää huolta ja ne tiskattiin välittömästi syömisen jälkeen. Puhdas vesistö helpotti kovasti vaellustamme, sillä vesi oli juomakelpoista ilman keittämistä tai puhdistustablettien käyttöä. Näin ollen selviydymme reissusta ilman sairastumisia.

Urho Kekkosen kansallispuisto

Urho Kekkosen kansallispuisto on pinta-alaltaan Suomen toiseksi suurin luonnonsuojelualue. Se ulottuu pohjoisosan Rautatuntureiden - Saariselän alueelta alas Savukosken laajoihin metsiin ja Nuorttijoelle asti. Kansallispuiston tehtävänä on Metsä-Lapin ja Perä-Pohjolan alkuperäisen metsä-, suo- ja tunturiluonnon suojeleminen. Tunnetuimmat nähtävyydet ovat Luirojärvi ja Sokosti, sekä Suomu-, Lutto- ja Nuorttjokilaaksot. Kansallispuiston alueella sijaitsee kaksi 1940-luvulla rakennettua kolttasaamelaisten asuinkenttää, jotka on museoitu.

Tunturipaljakan ja Lapin-korven maa

Puiston luontoon kuuluu niin mahtavia tuntureita ja laajoja soita kuin metsäisiä kairojakin. Kymmenien loivasti pyörityneiden tuntureiden laet ovat karuja ja puuttomia paljakoita. Tuntureita halkovat harvaa petäjikköä kasvavat kurut ja komeat jäkäläkankaiset jokilaaksot. Poronhoidolla ja eränkäynnillä on alueella pitkät perinteet. Näistä toimista puiston alueella ovat muistona peura-haudat, poroaidat ja kämpät. Poronhoito on nykyisinkin alueen keskeinen elinkeino.

Erämaaeläinten valtakunta

Urho Kekkosen kansallispuisto on erämaaeläimistöme turvapaikkoja. Puistossa tallustelee parisenkymmentä karhua ja puolenkymmentä ahmaa. Silloin tällöin poikeaa muutama susi Venäjän puolelta. Maakotka ja saukko kuuluvat puiston vakituksiin asukkaisiin. Saariselän eteläpuoliset metsät ja suot ovat useiden suolintujen, päiväpetolintujen ja pöllöjen elinpiiriä. Olennaisena osana puiston eläimistöön kuuluvat myös porot. Alueella on useiden paliskuntien porojen talvilaitumia sekä vasomis- ja rykimäalueita.

Capio

Teksti on koottu Metsähallituksen julkaisemasta Urho Kekkosen kansallispuiston esitteestä sekä www.luontoon.fi - verkkopalvelusta löytyvästä kansallispuiston esittelystä.

